

Ανάλεκτα τ. 32: Ο όσιος Παΐσιος ο Αγιορείτης

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

[Paisios_Analekta_UP](#)

Για να διαβάσετε το νέο τεύχος των Αναλέκτων, κάντε κλικ στην εικόνα.

Ο Γέρων Σωφρόνιος Σαχάρωφ στο έργο του Άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης γράφει ότι οι άγιοι κατέχουν αρκετή δύναμη για να κυριαρχούν πάνω στους ανθρώπους και στις μάζες, αλλά επιλέγουν την αντίθετη οδό: υποδουλώνονται στον αδελφό κι έτσι αποκτούν τέτοια αγάπη, η οποία είναι άφθαρτη στην ουσία της.

Σε ημέρες κρίσης όχι μόνον της πατρίδας μας, αλλά και της οικουμένης ολόκληρης, όπου οι ανθρώπινες μάζες παραπαίνουν αναζητώντας πρότυπα και καθοδήγηση με κριτήρια αυτοκαταστροφικά, ο Θεός ανέδειξε έναν Άγιο που αγαπήθηκε και προβλήθηκε όσο λίγοι στην εκκλησιαστική ιστορία. Τον όσιο Παΐσιο τον Αγιορείτη. Τα πλήθη που συρρέουν στον τάφο του συνέρρεαν και στο κελλί του πολύ πριν την κοίμησή του. Πολλοί, ανάμεσά τους και ο γράφων, από αυτούς που γνώρισαν εκ του σύνεγγυς τον Άγιο Παΐσιο έχουν να διηγηθούν θαυμαστά γεγονότα γι' αυτόν. Γεγονότα που χαραχτήκαν στην μνήμη ανεξίτηλα και αναπαράγονται γραπτά και προφορικά για τις επόμενες γενιές. Υπάρχει ωστόσο κάτι πολύ πιο βαθύ, έντονο και ουσιαστικό που δεν χαράσσεται στη μνήμη, αλλά στην καρδιά. Και αυτό είναι η αγαπητική υποδούλωση που είχε ο Όσιος και στον πιο περιφρονημένο άνθρωπο που τον προσέγγιζε. Κοινή αίσθηση και πείρα όλων όσων προστρέξαμε σε αυτόν ήταν ότι πήγαμε πεφορτισμένοι με στενοχώριες, λογισμούς, απελπισία και θλίψη και φύγαμε με χαμόγελο,

ανάλαφροι, με ελπίδα και χαρά. Με δύναμη να συνεχίσουμε.

Το 1988 όντας σπουδαστής στην Αθωνιάδα Εκκλησιαστική Ακαδημία μου ανέθεσαν να συνοδεύσω στον Γέροντα Παΐσιο έναν άνθρωπο που για πρώτη φορά ερχόταν στο Άγιον Όρος. Σε όλον τον δρόμο αναστέναζε και εξέφραζε με κάθε τρόπο την έσχατη απελπισία του σε βαθμό που με τρόμαξε. Φθάνοντας στην Παναγούδα, ο Γέροντας μάς περίμενε έξω, λες και ήξερε. Μου είπε να περιμένω και πήρε τον άνθρωπο μέσα στο κελλάκι του. Μετά από μία ώρα περίπου βγήκαν έξω, μας έδωσε την ευχή του και πήραμε τον δρόμο της επιστροφής. Το σκηνικό είχε αλλάξει εντελώς. Ο άνθρωπος ήταν χαμογελαστός και ανάλαφρος, γεμάτος ζωντάνια. Μετά από πέντε λεπτά πορείας γυρίζει και μου λέει: *«Εγώ είμαι ταξιτζής στο επάγγελμα. Καταστράφηκα οικονομικά και είχα τεράστια οικογενειακά προβλήματα. Σκεφτόμουν σοβαρά να αυτοκτονήσω πριν έρθω εδώ. Αυτός ο άνθρωπος μου έδωσε λύση και διέξοδο σε όλα μου τα προβλήματα με ελάχιστες κουβέντες.»*

Αυτό το σκηνικό το είδα να επαναλαμβάνεται πολλές φορές. Αυτός ήταν ο όσιος Παΐσιος. Το μεγάλο του θαύμα δεν ήταν οι θεραπείες των ασθενειών ούτε οι προρρήσεις, πράγματα που δεν αμφισβητούνται βέβαια. Το μεγάλο θαύμα είναι ότι συνετέλεσε στην καλή αλλοίωση χιλιάδων ψυχών. Βοήθησε ανθρώπους να ξαναβρούν την χαμένη ανθρωπιά τους, να συνδεθούν αγαπητικά και πάλι με την πηγή της ζωής και της αγάπης, τον Χριστό. Δεν θα ήταν υπερβολή να πούμε ότι στο πρόσωπό του ταιριάζει ο στίχος ο αφιερωμένος στην Παναγία που τόσο αγάπησε και τίμησε: *«Ουδείς προστρέχων επί σε κατησχυμένος από σου εκπορεύεται όσιε Παίσιε»*. Την Παναγία είδε και ο ίδιος σε όραμα εν καιρώ κρίσεως πάλι, να σκεπάζει την Ελλάδα και να του μηνύει ότι προστατεύει την χώρα μας και τον λαό της. Δεν είναι τυχαίο καθόλου ότι όλος ο απλός λαός αυτές τις ημέρες της κρίσεως συζητά ότι συμπίπτουν χρονικά με τον πρώτο εορτασμό του Αγίου, στις πρεσβείες του οποίου εναποθέτει την ελπίδα της λύσης και της σωτηρίας του.

Θα μπορούσαμε να μιλάμε και να γράφουμε γι' αυτόν για ώρες ίσως και μέρες και να μην κουραστούμε.

Ωστόσο εδώ θα σταματήσουμε και θα αφήσουμε τους επισκέπτες της Πεμπτουσίας να απολαύσουν το 32ο τεύχος των Αναλέκτων, αφιερωμένο στην προσωπικότητα, την θαυμαστή παρουσία και την διδασκαλία του οσίου Παϊσίου του Αγιορείτου, κατά πρώτη πανήγυρη της εορτής του από την ημέρα της αγιοκατατάξεώς του.

Την ευχή του να έχουμε, όπως συνήθιζε να γράφει ο ίδιος για τους Αγίους.

Νίκος Κόϊος

Διευθυντής Σύνταξης